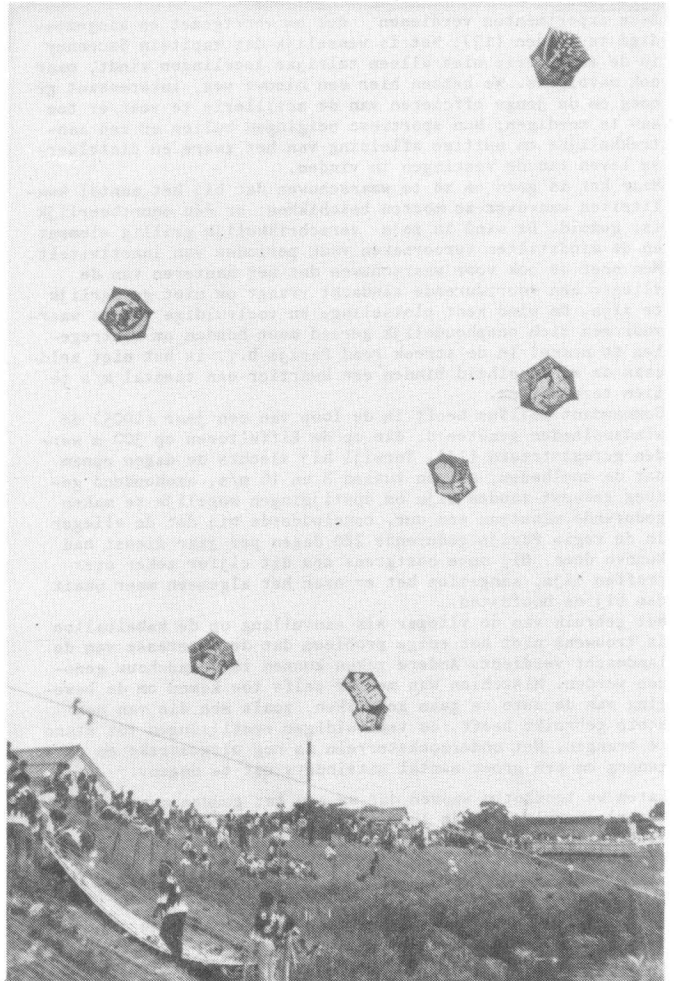

Eerst dacht ik de weg te zijn kwijt geraakt, al een uur volgde we de rivier over een dijk, door piepkleine dorpjes, boomgaarden en op enkele rijstvelden na leek het net of we ergens door de Veluwe fietsten. Volgens de kaart waren we allang in Shirone - een van de weinige vlakke streken in Japan - maar welk van deze dorpjes was nu Sakura-Machi waar Tamura-san woont? Plotseling was daar geen twijfel over mogelijk, de weg was versperd door enorme lappen papier en stapels bamboe; O-dako's in aanbouw. Na wat rondvragen bleken we aan de "verkeerde" kant van de rivier te zijn aangekomen. Aan de overkant troffen we Tamura-san aan al bijna hees van het schreeuwen nog voor 't vliegeren was begonnen.

Op een parkeerterrein dirigeerde hij de konstruktie van 5 O-dako's tegelijkertijd, van de eerste zwarte lijnen op papier tot de laatste knopen in de toom. Een andere groep was bezig met de "massaproductie" van 2,2 meter grote Rokkaku's. Zo kom je snel in de stemming natuurlijk, maar de eerste dag van de week-lange "Grote Vlieger Oorlog van Shirone" is voor de kinderen met "kleine" grote vliegers van 3 bij 5 meter. Hoewel; veel van de vaders konden het niet laten om het vliegeren van de kinderen over te nemen zodat het voor de kleintjes voornamelijk slechts touwtrekken is. De wind liet het echter afweten, normaal gesproken staat er deze tijd van het jaar - de laatste weken voor het regen seizoen - een straffe noordewind van het soort waar we de laatste 500 km tegenin hebben gefietst. Dit is ideaal want de rivier stroomt namelijk van zuid naar noord zodat de smalle dijken waar vanaf gevliegerd moet worden parallel aan de windrichting liggen. De vliegers van de teams aan de oostkant zijn zo getoomd dat ze naar het westen overhangen en de vliegers aan de westkant precies omgekeerd waardoor de vliegers boven het water in gevecht raken. Helaas stond vandaag alsook de volgende dagen het kleine beetje wind dat er was uit het zuidwesten, bovendien ook nog turbulent over de gebouwen en dijken. Af en toe wist een enkel team dankzij "hogeschool-vliegerkunst" toch nog een vlieger in de lucht te krijgen maar de kans was te klein dat dit aan de west- en oostkant tegelijkertijd gebeurde zodat er gevochten kon worden. De meeste vliegers vielen vroegtijdig in het water

of tussen de huizen aan de oostkant, in beide gevallen normaal gesproken een "total-loss". De vierde dag werd een minstens 150 jaar oude traditie doorbroken; de oost en west legers wisselde posities. Maar het mocht niet baten, het flauwe zuidewindje was niet sterk genoeg om de grote vliegers met hun zware toom en touw over het midden van de rivier te dragen. En wederom eindigde er vele in het stromende water waar het papier binnen een paar tellen in oplost en de inkt grote gekleurde vlekken achterlaat. De honderden Rokkaku's hebben meer succes, ze zijn beter manoeuvreerbaar en gewoon het feit dat er zo ontzettend veel zijn, maakt de kans groter dat ze in de knoop raken. Dan begint de oorlog pas, scheidsrechters aan weerszijden zorgen er m.b.v. rode en witte vlaggen voor dat de in de knoop geraakte vliegers in het midden van de rivier komen te hangen. Zodra de witte vlag omlaag gaat beginnen beide teams als een idioot te trekken waarbij de vliegers in het mid-